

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

ELISENDA PONS

►► Frédéric Dambel Llorens toca el saxo al parc de Montjuïc, dimarts.

Sorpreses a la 'ruta del nyu'

Va ser quan vam sentir les notes del saxo que aquesta crònica va canviar. Feia dues hores que deambulàvem per Montjuïc, des de la plaça d'Espanya fins al MNAC, buscant pistes del que els policies coneixen com *la ruta del nyu*: lladres especialitzats a seguir els passos als creueristes. Dissabte, jo ja hi havia anat, però els motoristes n'havien fet fora abans els lladregots. Dissabte, tampoc hi havia barcelonins, una llàstima perquè l'espectacle de la font és bonic perquè és senzill, i l'escenari increïble.

Dimarts, hi tornava. Només hi havia turistes immortalitzant-se o prenent el sol. *La ruta del nyu* no apareixerà en aquesta crònica fins a les últimes línies perquè, de sobte, unes notes de jazz ens van atrapar. Provenien d'algun lloc que estava a prop de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, però els arbres resguardaven el músic.

Seguir les notes d'un saxo en una muntanya és màgic: camines sol una miqueta i, sense adonar-te'n, has oblidat turistes, lladres, agents. Davant només hi ha arbres, una font d'on surt aigua, un silenci plàcid, gairebé hipnòtic i, dimarts, el saxofonista. El músic seguia tocant

Antonio Carlos Jobim. *Meditation* era la peça, i el jove la disfrutava tant que era impossible interrompre'l. Gràcies a aquest temps robat, Montjuïc es convertia en un parc: passaven jubilats amb gossos, un noi escrivia, una corredora apareixia com un escombratge fotogràfic a prop de la font.

Frédéric Dambel Llorens, el saxofonista, feia una pausa. El jove és francès, professor de música i dimarts estava, com ho ha fet durant

«A França hi ha més sanitat, més educació», reflexiona el saxofonista

els últims sis mesos fins a sis hores al dia, assajant al parc. Explicava que viu a Rocafort i que, abans que molestar els veïns, preferia anar al seu Montmartre barceloní.

Fa quatre anys, **Frédéric** va deixar un París malhumorat, violent, estressant, indiferent per una Barcelona senzilla, humana i il·lusionada. La crònica fins aquí és un oasi, però ara ve aquella part que a ningú li agrada llegir: «No sé què faré l'any

que ve. Ara tot és més trist. A França, hi ha més drets». ¿Drets? «Més drets socials: sanitat, educació», deia. «Vaig llegir **Pierre Bourdieu** i alguna cosa va canviar», explicava **Frédéric**. Llavors, narrava una anècdota que **Bourdieu** escriu a les seves memòries. «Quan era petit, el seu pare, un home humil, el va portar a la frontera perquè sentís les canonades de la guerra civil espanyola. **Bourdieu** es va convertir en un pensador important. Ell que venia de Bearn, del sud, del que els francesos veuen com el forat negre», deia.

Pierre Bourdieu és un dels pares de la sociologia contemporània i les seves obres són una crítica a la globalització liberal. Amb una narrativa senzilla, descriu un món –el nostre– de dominacions i violències simbòliques. **Frédéric** s'acomiajava de nosaltres dient que l'any que ve potser ens podrà convidar a un concert. Mentrestant, deia, practicaria en aquest Montjuïc barreja de tantes identitats: hi ha turistes, hi ha indigents que dormen en coves, hi ha lladres, hi ha sexe de pagament i hi ha qui passeja.

Amb tan sols un tros de camí, tornàvem a ser a *la Barcelona dels nyus*. Estava plena a vessar de turistes que buscaven la font. Era **Elisenda Pons** qui els veia primer. Eren quatre, dues dones i dos homes. Esperaven les seves preses. Ens veien i els veïem. En un nanosegon, s'havien perdut entre la gentada. Un treballador de la zona deia: «Sí, són ells. Sempre són aquí esperant els turistes». ≡

apiedecalle@elperiodico.com